

משם ולהיחלש ע"י שם זה של אסיה דידיון וזהו מלת ונקמה לזון
 ניקי וסמיו יהיו בין עיניך סדר השמות האלו ובפרט בעת
 שחשוקי בפורת הכוונות תמיד במחשבתך אם תראה שהי"ס
 מתגרה בך ובפרט אם האדם עושה ת"י ש"ו לבטלה שהוא ת"י
 טיפות נילוטת הקדושה שנשפטו ונתערבו בקליפות כי אז החי"ט
 מתגרים באדם מאד :

עוד יחוד ב' על הג"ל וז"ל תיקון אחר כתבנו למי שמתגרה בו
 הי"ס"ר ובפרט בעת ששוקק בתורה שיכון בטור חסד
 לאלפים לשם ארזי ואלהים ששניהם מתחילי' באלף וזהו לאלפי'. גם
 יס"ן שניהם עולים בחשבון לאלפים ודע כי מי שהוא משרש
 קין לריך שיכון שם אלהים הנו' במילוי אלפין שהוא בני' אר"ן
 כזה אלף למד הא יוד מס. וסוד הענין הוא לפי שקין הביא מנחה
 ודע שהשן שמכחיש את הארץ אללנו במקומו וגרם שהמל'
 הנק' ארץ תחזור להיות יבשה ולכן נתקלל נע ונד תהיה בארץ.
 והנה המלכות בהיותה נק' ארץ יש בה שם אלהים דמילוי אלפין
 העולה בני' ארץ ולכן חזו"ן המיד כל היום בשם פיה שעול' ארץ
 ותכונן לתקן פנס קין שהחזירה יבשה ע"י הפשטן ואתה מתקנה
 ע"י השם הנו' ונעשית ארץ. ודע כי כל החיטונים נדבקין בקלי'
 הרע שדבק בקין וטולס רול' וחושקים לאחוז ולינק מן אות אלף
 שבמילוי ההא של אלהים דמילוי אלפין הנו' ואינן יכולין להשיגה :

עוד יחוד ג' והוא בעשרת י"ת א"ל ה"ר משה גאלאנטי ששמע
 ממוז"ל שאם האדם יתענה ב' ימים שבין ר"ה ליוה"כ ויעש'
 בהם תשובה גמורה כל יום מהם מכפר על כל השגות שחטא
 כל ימיו ביום שכיולא בו. כיזר הרי שחל יום א' של ז' ימי תשובה
 הנו' ביום א' של השבוע והתענה בו ועשה תשובה בו הנה הוא
 מכפר על כל עבירות שעשה האיש ההוא בכל ימיו ביום א' שבכל
 שבוע מכל ימי חייו. ואם התענה ועשה תשובה בכל ז' הימים ההם
 יתכפרו לו כל עונותיו שעשה כל ימיו :

גם נלפ"ד אני חיים כי גם אני שמעתי ממוז"ל כי העושים ד'
 פעמים בכל שנה ג' ימים רשפים הם ולילותיהן שהם קודם
 ר"ה וקודם יוה"כ וקודם עשרה בטבת וקודם י"ז בתמוז אף אם
 לא עשה רק פ"א בשנה בכל ימיו יספיק ואין לריך לעשותה בכל
 שנה ושנה. אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו לבא
 בטוה"ז לסיבת עונותיו אבל עונש עוה"ב אינו נמחל בזה :
מה שכתוב בס' השבועה שחבר הרב ר' אליעזר מגרמיוז ז"ל
 הנק' מורה חסידים המתענה ג"פ בכל שנה בד' זמני התקופות
 ג"י רשפים בכל פעם מהם מתכפרים כל עונותיו כך הוא האמת
 אמנם דברים אלו לריכים ביאור והוא כי אין זה מספיק רק למחול
 ולכפר להעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבא עליו בטוה"ז
 לסיבת עונותיו אבל עיקר עונש עונותיו והוא מה שעתיד ליענש
 בניהם אחר פטירתו אין זה נמחל ע"י התעניות הנו' אמנם לריך
 לת"י אחרים כאשר ביארנו בספרינו אלה :

דרוש א' כו"ל (ה) בענין ר"ה. הנה נודע כי ביום ר"ה

בריא' העולם היה ביום ו' כנודע (ג) והנה אם אדה"ר היה נמנע
 מן הוונן ביום ההוא וגם מן החטא (ג) והיה ממתינ' עד ליל שבת (ד)
 היו כל העולמות כחוקם כמבואר ענין זה בדרושינו אללנו בחטא
 אדה"ר אבל ינ חטא בענת הנשם טוא ואשמו והנמשך בא עלחיה הטיל
 בם זיהמי קודם שנודונו אדם וזוה ומחמת קן ילאו קין והבל
 אחר הוונן דאדם וזוה מעורבים טו"ר מפני הזוהמא שקדם
 הנשם להטיל בחוה כנראה מדברי רז"ל ומקלט מאמרי הזוהר
 אט"פ שיש מאמרי הזוהר אחרים דמשמע שבתח' היו אדם וזוה
 פסוקים בתשמיש וראה אותם הנשם ונתאוה להם ואח"כ הטיל
 הזוהמא בחוה עכ"ז הסביר טטה כדברי המחמרים הג"ל. ולפי שחטא
 ואכל מעץ הדעת טו"ר עבירה גוררת עבירה וגרמה לו להזדווג

ביום הו' עם אשמו שעדין היה חול ולא הסתיין עד ליל שבת
 שהוא קדש וז"ס אכילת עץ הדעת (ה) טו"ר כי דעת הוא מלשון אונ
 כמו ידע אדם את חוה אשמו ואיש לא ידעה וכאלה רבים. והנה
 מה שגרם אדה"ר ע"י חטאו שנודונו ביום החול (ו) הוא כי הנה
 יום ר"ה הוא דינא קשיא כנודע ואם היה ממתיין עד ליל שבת
 הוא דינא רפיא והיה הוונן ההוא כתיקונו והיו ז"ן מזדווגים
 בזוהר יום שבת בבחי' פני' בפנים אבל ע"י שאדה"ר שקדים זונו
 ביום החול שאז היה יום ר"ס דינא קשיא ותיקוף לכן גרם אל ז"ן
 שיחאחר זיוגם עד יום ח' עלתה כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים
 יתמקו הדינין הקשים אשר בו ובטו"ק כנו' כפי פנחס בתחילת'
 כי ר"ה הוא בחי' שמאלו תחת לראשי עד יוה"כ וביוה"כ האירו
 ונתמקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה ובתה הסופות הוא בחי'
 וימני תחבקי וביום ח' עלתה אז הוא זיוג ממש ואלו הם הפסוק
 של דברים :

ורצוני להרחיב פביאור בזה הענין. דע כי בחי' כל החדשים
 הם במלכות אבל נחלקים לב' בחי' הא' הוא בהיפוסה
 מזד עממה והב' הוא מזד הזכר וכמ"ס בע"ה. ודע כי כל החדשים
 נק' ראשי חדשים לפי שכולם הם בחי' ראש כמ"ס :

ונתחיל ב' חדשי הקצן כי הם בטוקב' והסתלמס מניסן כי
 לכן כל חדש וחדש יש בו מספר ימים רבים שהם ל'

יום בכל חדש להורות כי הם בחי' ראשים שכל ראש מהם כולל
 בחי' ימים רבים והנה ניסן הוא גולגולת הנקבה. אייר וסיון תריין
 אודינן דילה תמוז ואב תריין עיינין דילה. ולכן נחשב הבית בב'
 חדשים אלו כבוד עיני עיני יורדה מים כי הם תריין עיינין כחות
 הדין וכבר נתבאר אללנו בהקדמת ביאור אדרת האזיני כי
 העינים הם נלח והוד ולכן נחשב הבית עיקר חורבנו בחודש
 אב שהוא עין שמאל שהוא ההוד כבוד כל היום דוה שהוא היפוך
 אזינות הוד. אלול הוא בחומס. והנה נשאר בחי' הפס שלה
 שאין לו רמז בחדשים. והנה גם ו' חדשי החורף הם בדכורא
 (ז) ע"ד הזה. תשרי הוא גולגולת הזכר. חשון וכסליו תריין אודינן.
 טבת זשבע תריין עיינין. אדר הוא החומס נשאר הפס של הזכר
 שאין לו רמז בחדשים. ולסיבה זו נלשוו הסנהדרין לקדש את
 החדש מלות עשה ויוליו הדבר מפייה ויאלמו מקודש מקודש
 וכמ"ס הכתוב אשר תקראו אחס במועדס אחס כתיב כי לביבה שבת'
 הפה של הזכר והנקבה אין לו רמז בחדשי השנה לריך לרמוז
 אותו ע"י הסנהדרין המקדשין אותם בפייהם. ובזה תבין עשס
 נכון למה אין מעבדין את השנה אלל בחדש האחרון לו' חדשי החורף
 ולמה אין מעבדים את אלול שהוא כבוד חדשי הקצן. גם תבין עשס
 למה טעה חזקיה שעיבר ניסן בניסן ולמה לא הודו לו. אבל
 הטעם טוא לפי שאדר הוא החדש הזכר וחסר ממנו בחי' הפה
 ולכן נשלים במה שמעבדין החדש ההוא האחרון הסמוך אל בחי'
 הפה הזכר ובאדר הב' נשלים בחי' הפה שלו אבל ניסן הוא מן
 השנה האחרת הבאה. ועוד כי ניסן הוא מחדשי הנקבה ואין בו
 פלגוס לבחי' הפה של הזכר. (ח) ודע כי פ"א שמעתי ממורי (א)
 ז"ל דרוש אחר בענין זה ואשפ"י שגראין הישך ממ"ס למעלה
 עכ"ז הדברים הולכים אל מקום אחד למי שיסביר' וזה עניינו
 דע כי חשבון השנים מתחילין מפסרי' וחשבון החדשים מניסן
 כנו' בחמ"ס ר"ה. והענין הוא ו' חדשי החורף מתשמי ועד
 אדר הם סוד ו"ק סת"ם מחבו ועד יסוד שכו"א ולכן הם כבוד
 שנה ולא כבוד חדש ואחר חדש אדר שהוא יסוד' של
 ז"א כנו' אז למטה ממנו מחמ" בנין הנקבה מלכות ועשה
 קלוויה הם ו' חדשי הקצן מניסן ועד אלול וגמלא כפ"ז כי חדש
 אב הוא כבוד של הנקבה ונתקן לדוה ולכן נחשב בו ב"ה פ):
וגם בזה תבין מאחז"ל וז"ל אר"י לא היה לריך התורה להסתחיל
 אלל מהחדש הזה כי' והטעם הוא לפי שניסן הוא ראש
 חדשי הנקבה הנקרא זה השער לה' ולכן היה ראוי להסתחיל

15
הנרצות וביאורים: (ה) פ"ח ר"ה פ"ד ד"ה ענין: (ב) פ"י בבחי' הזמנים ימות הלכנה ר"ה חכמי. אבל ראשון דמעשה ברשעים היה ביום אזי והוא בחי'
 הימים. ש"ס עיין בהנהות וביאורים שלי בפ"ח בשער עבירות הכלים ס"ח אות ו' שהעתיקתי מהקדמת הסידור בכונת ר"ה סוכר שר אשוס
 ז"ל וי"פ הסדר של בריאות העולמות. (ג) פ"י אכילת עץ הדעת: (ד) פ"י להזדווג: (ה) אביגדור. תוך כדי דיבור כתב הישך שחלפה כתב שאלילת עץ הדעת
 סוכ ודע הוי מילתא כחשפא נפשא והוונן הוי עבירה אחרת וחס"כ כתב שזוה סוד אכילת עץ הדעת סוכ ודע נראה שהכל אחד. ונראה לפ"ז שכוונת הרב לומר
 לשלש ב' עבירות היו אלל שזכר כחבוט טיהס בלשון אכילת עץ הדעת סוכ ודע שהכל אחד שאלילה עממה והוונן הכל בלבון אכילה כתיב הדעת סוכ ודע
 נכלל ולפיכך לא כתב התורה הוונן בחול כי אם אכילה וים רמז הוונן. וכן מדוקדק כדברי הש"ס סנהדרין ל"ח פ"ב וז"ל שמינית שלו למטה טיהס וירדו סוכרשה
 תשיעית נלשוה שלל לאכל מן האילן פ"כ. וכן נראה מדברי הרב שכתב כתיב היה נמנע מהוונן וגם מן החטא. וגם לקמן כתב שזוה ב' חסידים אלו וקשה שזוה
 נמנע שעבירה של אכילת פ"ה סוכ ודע גירס עבירה של הוונן בחול ובש"ס הביא הישך ששמיני נודונו ובתשיעית נלשוה על האילן. וי"פ: (ו) פ"י לא נבטת
 כי ר"ה נקרא י"פ וז"ל: (ז) עיין ח"מ דפ"ז פ"ב ודקט"ג פ"א: (ח) עיין ח"מ דקט"ג פ"א: (ט) ח"מ זה סוד והידי נהפך עלי' למחמת טיהס הארץ:

בכח' דינין וגו' שלה ושלג. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליהנם באחוריים דנקבה הוא נעשה פ"י החסד הפניון הוא אימא עילאה. וז"ס פ' ואיש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו' כי בכת החסד נכנסו וז"ן הנקב' איש ואחותו ואחפשו נזיפין מחתא לפילא שהם האחוריים שלהם שנפרדו וע"כ לקחה לו לאשה ומדווגם עמו פכ"ס. ופ' הענין הוא כי טרע הוא שכה"ו האדם יטן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה כט' בפרקין ר"א. וכן הענין בז"א כי בהיותו יטן נשאר בו הוא קיסם' דחיותא כזו' אללגו בכרכ' המפיל חבלי ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימ' וה' מחפשו בו כטלו וזו הדינין אשר באחוריו היו נפרדים וננסרין מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה וז"ס מ"ש באדרת נשא דקמ"ב פ"ב פ"פ ויסגור כשר תחתי ובאחרא' שקיפ רחמי וחסד טו' פי' כי בהיות הדינין ננסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה ה' אכנה התפשטות בחי' החסד בחוטו וכל מה שהי' מחפשו ויורד החסד היו הדינין מסתלי' מאחוריו ונשאר החסד והרחמי' שקופי' במקום שהיו עט הדינין בחתלה. ועוד נרחיב ביאור בענין הנסירה לקתן בדרוש של הנסירה סגסרת בעשרת ימי תשובה וגם בדרוש השופר וע"ש :

ועתה

נבאר מה שיעדנו לפיל בענין המחמר של פ' תטוה במש"ה י"ה שס ה' מבורך כו' כי הנה ב"י י"ח נעמרת מלאכת הנסירה אשר התחלתה היא מן האחוריים דכתר דז"א ויניחין בכחה דטוק' וכח' זו של נסירת סכנה נעשית ביום א' של ר"ה וזכור הזה כל הדינין שבכתר הוכר ניטנין בכתר הנקב' וז"ס י"ה שס ה' מבורך שהיא התלמות הנקראת שס ה' י"ה מבורך מ"כ בריש' נגודע כי שס בן מ"ב הוא בראש כזו בס' התי' תי' ע' והוא ענין הדינין הניטנין ברישא דטוקא ביום הזה הנק' שס בן מ"ב שהוא נגודה כטרע. אמנם סיפ' רך כי כשנשלמת לקחת אותם הדינין הננסרין מן הוכר כולם אינן בו עוד מה ליתן והיתה בטוק' דתקיפי' חילתא בקדמיתא כל זמן שלוקחת דינין מן הוכר וכשהשלימה לפעול את הדינין שקבל' ממנו אינן בו עוד מה ליתן וחילתא חילתא וסרי רך אבל הוכר אינו קי בו אינו לרדך לזולתו וכל מה שהולך מתגבר והולך ואדרבה רש"י רך וסיפ' קשה. וזהו יתרון ענין א' המחמר הזה החולק עם ספרא דנעישתא כי שס נאמר להספך הדינין דטוק' ניחין ברישא ותקיפין כסיפא וההיפך בדטורא. אבל הענין הוא כי כספרא דנעישתא מדבר בבחי' הדינים בעלמם אשר הם בחי' נה"ו דז"א שבסוד הדינין כמבואר לפיל והנה הם נכנסין ונעשים בחי' מוחין ברישא דטוק' אבל נה"ו של הנקב' אינן עוד פרי אחר באל' החתיה להעשות בו כבוד מוחין ונמלא כי דינין דלה אחר נה"ו שבה תקיפין כסופא. אבל בפ' תטוה אינו מדבר בבחי' הדינין בעלמם אלא בבחי' מה שלוקחת הנקב' מן הדכורא כי בחי' נה"ו בעודה מקבלת ממנו הם דינין קשים וכסופה שכבר אין לה מה לקבל איטין ניחין ולא איירי הכא אלא בבחי' הנקב' בעלמה המקבל' הדינין ולא בבחי' הדינים בעלמם :

ונחזור

לפיל' א' לבאר ענין מחלוקת ר"א ור"י שנחלקו אם בניסן נברא העולם או אם בחשתי נברא העולם וכבר נבאר בפ"ג ביאור מחלוקתם מה ענינו אבל עדיין נשאר לנו לבאר איך ב' הסברות הם אחידות בדברי אלהים חיים ולא פליגי זה וזכר במ"ש בדרוש אחר ביאור הקדמת אדרת האויט וע"ש איך כשנאלל ז"א היו לו ב' זמנים זמן עיבור א' ואז היה בבחי' ג' כלילי' כג' זמן יניקה ואז התפשט לר"ק. זמן עיבור ב' לטורף המוחין ודגלות כמו שהודעת בדרוש התפילין והנה ב' בחי' י' בז"א הא' הוא בחי' ח' טיטושו שהוא כלל מליאות העולמות והב' הוא פנימיותו שהוא סוד הנשמות והנה בכל בחי' מאלו הב' פכרו ב' זמנים סט' כי בחי' ה' היו לז"א ב' הזמנים הנה' של עיבור א' ושל יניקה ושל עיבור ב' דמוחי' ודגלות וכז' בבחי' החיטויות ואח"כ היה לז"א עוד פסג' אחרת ב' הזמנים הנה' בבחי' הפנימיות ועד"ו היה בכל העולמות כולם כי י' בהם חיטויות ופנימיות ו' והנה ר"א ור"י מר איירי בבחי' החיטויות שהוא כללות העולמות בעלמם ומר איירי בבחי' הפנימיות שהוא ענין הנשמות ו' ולא פליגי כי בבחי' זו נכנסת בחי' הטוק' בחתילה ובכחי' זו נכנס הוכר בחתילה ולא

קבלתי ממורז"ל פרטן האמיתי באיזו בחי' מהם נכנסה הנקב' בחתילה ובאיזה בחי' נכנס הוכר בחתלה :

דרוש ב' (ז) יבאר

האמור וז"ל ואחר שנבאר ענין זה נבאר ענין ב' ימים דר"ה מה עניינם כי הרי נוהגים לפשות ב' ימים דר"ה גם פחה באל' משא"כ בשאר הי"ט אבל הפנין מוכן עם הנה' כי ב' בחי' י' בז"א וסס חיטויות ופנימיות וכנגד הם ב' ימים טובים דר"ה. והענין הוא כמה שהודעתך בפעולה שחרית דחול כי כל התפי' שאט מתפללים ביום הגלות והחורבן אינן בהם כח רק להעלות בחי' פנימיות העולמות בלבד ולכלול פנימיות דעשיה ביצירה זה בזה זה בזה עד האל' וזה ככה נשמותינו הנמשכות מבחינת הפנימיות אבל בחי' החיטויות שהם העולמות בעלמם והמלאכים אינם יכולים לעלות וז"ס הן הארלס לעקו חולה ר"ל כי המלאכים טעקים לסיבה היותם חולה ואינם מפנימיות כמו נשמת ב"א. והנה קודם החורבן היה כח ויכולת תפלותינו ר"ל רק להעלות הפנימיות והחיטויות ביום א' בלבד ולא היו עוש' רק יום א' בלבד וזלתי כשלא באו העדים אלא מן המנחה ולמעל' אבל אחר החורבן הוא בכמה לפשות ב' ימים של ר"ה וכגו' בדברי רשב"י בס"ה ובס"ה וזכור הא' פולה בחי' ה' הפנימיות והנשמות. וזכור הב' פולה אף בחינת החיטו'. וזהו העטם שאמרו בס"ה בפ' פנחס בדר' לר"א פ"ב דיום הא' הוא דיעא קשיא והב' הוא דיעא רפוא והעטם הוא כי ביום הא' עדיין לא נתבטמו השולמות ואינם יכולין להשפלות לילכל זה בזה אמנם הפנימיות לבדו הוא העולם וכלל כגו' ולכן הוא דיני' קשיא אך ביום הב' שכבר נכללת בחי' הפנימיות ביום הא' מכה זה גם השולמות שהם בחי' החיטויות עולין ונכללן ביום הב' גם הם ואף גם אז אינם עולין ונכללן מעלמם רק פ"י הפנימיות של הנשמות ויטין שעולים השולמות עלמין ביום הב' לכן נקרא דינא רפוא ולעטם אז ביום א' פולה הפנימיות כדי שיהיה כח ביום ב' לעלות גם החיטויות משא"כ אם היה הדבר בספך כי ביום א' א"א אל החיטויות לעלות וכל בחי' הנסירה הנעש' ביום א' בענין הפנימיות בזכרית לחיים בכרכת אבות מוררת להיות ביום ב' להיות בבחי' החיטו' ולכן הם ב' ימים :

דרוש ג' (ז) בענין

הנסירה וכו' נעלים לבאר ענין הנסירה שנבאר בדרוש שקדם לזה ולכן נבאר כל ענין י' י"ח שמתן ר"ה ליוה"כ כי הנה ענין הנסירה נמשכת ב' ימים אלו הנם נבאר בדרוש שקדם כי ענין הנסירה היא להסיר כל בחי' הדינין אשר באחורי ז"א אל הנקבה וישאר ז"א בבחי' חסד וטוק' בבחי' דינין ואח"כ אינו מתקבץ ומתבטמים את הדינין אשר בה. ודע כי בדרוש השופר יתבאר ענין הנסירה בתכלית הביאור אבל בדרוש הנה' של תג הסוכות שם נבאר בדרך קצרה כל בחי' הדורמיתא והסויבי' בשמאל כבוד שמאלו חסם ראשי והנסירה וחיבוק הימין בלא היסב אלא שהוא דרך קצרה ולכן לרדך שהענין שם היסב והנה בכל' הימים אלו ז"ן שמדים א"א"א מן החזה שלו והמטה לפי שלא נעמרת מלאכת הנסירה עד יוה"כ כמו שיתבאר. והנה בענין נסירת הדינין האלו ו' י' ב' בחי' הא' הוא להמשך כל הדינין שיש בכתר שבו וליהנם בכמה שבה ושל חכמה שבו בחכמה שבה וכעד"ו עד תשלוי' י"ם שבו ב"ים שבה. בחי' הב' היא כי הנה בחי' היום שבה הם שמדים מן החזה שלו ולמטה ול"כ לרדך שהדינין שנבא' הסתחין דס"ת שבו ינתנו בכתר שבה והדינין שבה' א' דגלה שבו בחכמה שבה וכעד"ו עד תשלום הנה' שלו ככל שישור קומת שלה. ונבאר ענין ב' בחי' אלו איך נעשות ב' ימים אלו גם יתבאר היסב מפו' אופן מלאכת הנסירה הנה ביום א' דר"ם שהוא יום ו' שנברא בו אדס"ר אז הפיל ה' תרדמה על ז"א כדי לנטור את הטוק' העומד באחוריו וזה ענין אופן נסירת' כי בבחי' היו הדינין האלו באות לה פ"י ז"א שטותן לה בחי' הנבו' אשר בדעת שט' יטן כי אימא שילאס היתה מתפשטת בו אבל עתה נשטל פליו תרדמה ונבאלקו ממנו אימא עילאה וגם נסתלקו ממנו המוחין שלו שהיו כחוכ' בחוך התפשטות נה"ו דאימא עילאה בו כטרע ולא גם ספרא דנבו' שבדעת נסתלק' ממנו ואחר הסתלקותו ממנו מתפשטת א' עילאה בבחי' הנה"ו שבה חוך הנקבה עולה ואימא הגבור' דעפרא

דברגות ובחוריים דפנימיות ואח"כ בחורף נברא והתקן החיטויות דפנימיות. או כר"י שכתב בחורף נברא והתקן פנימיות דפנימיות שהוא האדם באופן שיש הליקיות רבות להבין ולהבנות דבריהם] ודף פ"ה פ"א ויטין ח"ה"ה דף ל"ב סוף פ"א ודל"ב ע"כ : (ג) א"ש מ"ש סבת וסבה הם פקיסין ויכן תמ"ס כס"ה כפ' סמית דף י"ב. כססוק ומלמטה שלש ירמיה טו' ומלוי יטבו תמיו ואז סבת ל"א שבע והסבת אחי שפיר כנלמדי : (ד) כספר בית שופר כתב איטו ביום שבת של אחר ר"ה : (ה) מאתרי רשבי' כ"א : (ו) לפיל ד"ה וגם דלר"א מוח הסבכה החתיל לנגמ' ואח"כ מוח בינה ואח"כ הספירס ואח"כ הסברות אדעת ר"י מוח הנכונה החתיל לנגמ' החלה מחתא לפילא ביסר ר"א ונעבך מזה דלר"א טוקא שקבלת פ"י כל הדינין שנבאר. ז"א מרישא ועד סופו ולר"י אינה מקבלת הדינין שמאלק השכר רק החטה ולמטה : (ז) ל"ב ח"מ ונלגל"ד דמ"ד כחשתי נברא השלום פיירי כבוד הנשמות ומ"ד בניסן נברא השלום פיירי כבוד השולמות דהיינו קודם החורבן (פיין לקתן דרוש ב') : (ד) פפ"ה פ"ד מרי' כאלמנ' הפרק : (ה) פיין ח"מ דקמ"ב ע"ה : (ו) פפ"ה סוף פ"ד ופי' : (ז) חתיל קשי' ע"כ :